

WERELD SPIONNEN

MISSIE NEW YORK

JAMES PONTI

De zwerm

Spionnenmissies leken helemaal niet op spionnenfilms. Dat was Caïro wel duidelijk toen hij in de spiegel keek. Hij stond op het punt om voor het eerst undercover te gaan en hij droeg geen smoking of een mooi op maat gemaakt pak, maar was verkleed als bij. Zijn kostuum bestond uit een gewatteerde onesie en een zwarte maillot, en het was allesbehalve op maat gemaakt.

‘Dit ding gaat tussen mijn billen zitten,’ klaagde hij terwijl hij probeerde zijn kostuum goed te trekken.

‘Dit was het beste wat we zo snel konden krijgen,’ reageerde Parijs die net zo verkleed was en zwarte en gele schmink op zijn gezicht smeerde. ‘Bij spionnenwerk is opgaan in de menigte belangrijker dan kleren die lekker zitten.’

‘Dat snap ik,’ reageerde Caïro. ‘Maar dit pak wil opgaan in mijn billen.’

Parijs lachte. Het was een goed teken dat Caïro vlak voor zijn eerste officiële missie grappen kon maken. De meeste mensen zouden daar te zenuwachtig voor zijn. ‘Welkom bij M16,’ zei hij. ‘Op en top glamour.’

Ze waren in Italië, in Venetië, omdat er bij de geheime dienst bericht binnen was gekomen dat er mogelijk gevaar dreigde bij een demonstratie tegen klimaatopwarming die gepland was op het San Marco-plein. De bijeenkomst was georganiseerd door een groep jonge milieuactivisten die bekendstond als de Zwerm, met leden die zich tijdens demonstraties als een zwerm bijen verkleedden.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Parijs toen hij klaar was met zijn make-up.

Caïro knikte, trok nog een keer aan zijn kostuum en zei: ‘Zoemen maar.’

Ze waren voor het eerst in Venetië en het zou makkelijk zijn om te verdwalen in deze stad die over ruim honderd eilandjes verspreid lag. Gelukkig kregen ze hulp om de weg te vinden door de ongelooflijke combinatie van bruggen en straatjes. Toen ze hun safehouse uitliepen hoorden ze een luid gonzen dat klonk alsof een enorme zwerm bijen de stad aan het overnemen was.

‘Wat is dat voor herrie?’ vroeg Caïro.

‘Vuvuzela’s,’ antwoordde Parijs.

‘Bedoel je die plastic toeters waar voetbalfans op blazen?’

‘De Zwerm gebruikt ze altijd als ze op weg zijn naar een demonstratie,’ legde Parijs uit. ‘We hoeven alleen maar het geluid te volgen.’

‘Handig,’ zei Caïro. ‘Irritant, maar handig.’

Terwijl zij zich probeerden aan te sluiten bij de Zwerm, was de rest van het team zich aan het voorbereiden op het San Marcoplein. Sydney en Brooklyn stonden vlak bij de toegangshekken waar alle demonstranten doorheen moesten, en Rio en Monty bevonden zich backstage waar ze een oogje konden houden op de sprekers die tijdens de demonstratie aan het woord kwamen.

Kat was de alfa, wat betekende dat zij zei wat er moest gebeuren zodra de missie van start was gegaan. Ze stond op het observatieplatform op de klokkentoren die uitkeek over het plein. Vierhonderd jaar ervoor had Galileo hier met zijn net uitgevonden telescoop naar de hemel gekeken en orde in het universum ontdekt. Nu was het een veertienjarige spion die uitkeek over de zee van demonstranten in de hoop te ontdekken welke daarvan een gevaar voor de anderen vormden.

‘Radiotest, een, twee, drie,’ zei ze in de microfoon die in de kraag van haar jack verborgen zat. ‘Hoort iedereen me?’

‘Roger,’ antwoordde Sydney.

‘Luid en duidelijk,’ voegde Brooklyn toe.

‘Prima,’ zei Monty.

‘Voor mij ook,’ antwoordde Rio.

Kat wachtte even, waarna ze vroeg: ‘Parijs, Caïro, zijn jullie binnen bereik?’

‘Je zult harder moeten praten,’ zei Caïro, die zijn best deed boven het lawaai om hen heen uit te komen. ‘Het is hier nogal een herrie.’

Parijs en hij hadden zich net aangesloten bij tien-

tallen als bijen geklede demonstranten die tumult veroorzaakten terwijl ze door de stad marcheerden. Naast de schallende vuvuzela's sloegen sommigen op trommels terwijl anderen scandeerden: 'Be-a-triz! Be-a-triz!', ter ere van hun leider. 'We gaan het grote kanaal over via de Rialtobrug,' zei Parijs met harde stem. 'We zouden over een minuut of tien op San Marco moeten zijn.'

'En jij, Moeder?' vroeg Kat. 'Ik weet dat je niet echt antwoord kunt geven, maar stel iemand een vraag om ons te laten weten dat je ons hoort.'

Moeder was een van de twee volwassen agenten die toezicht hielden op het team. M16 was erin geslaagd om hem een plek te bezorgen in de supermoderne commandoruimte van Venetië. Dit was een ultrageheime – en enigszins controversiële – locatie waar plaatselijke autoriteiten een netwerk van sensoren, bewakingscamera's en trackers op telefoons gebruikten om iedereen die de stad bezocht te controleren. Het zou opschudding veroorzaken als de Italianen erachter kwamen dat een Britse geheim agent vanaf hier een missie leidde, dus Moeder mocht niet gehoord worden terwijl hij contact had met de anderen. Dus wendde hij zich tot een politieagent die naast hem stond en vroeg: *'Dov'è il bagno?'*

'Echt waar?' zei Sydney lachend. 'Dat is het beste wat je kon bedenken?'

'Je weet toch wat dat betekent?' vroeg Kat.

'Ja,' antwoordde Sydney. 'Het betekent "Waar is de wc?"'

'Klopt, maar het betekent ook dat ons communicatiesysteem in orde is en dat iedereen op zijn positie is,' zei

Kat. ‘En dat betekent: “Deze operatie is actief. We zijn er klaar voor!”’

Dit was wat de alfa zei bij de start van elke missie van de Wereldspionnen, een experimenteel team van zes geheim agenten tussen de elf en zestien jaar, dat van de Britse geheime dienst opdrachten kreeg waarbij volwassenen zouden opvallen.

‘Kippenvel,’ reageerde Brooklyn. ‘Elke. Keer. Weer.’

De van nature verlegen en onbeholpen Kat was bij een paar belangrijke missies de afgelopen tijd tot bloei gekomen. Ze was verrast geweest dat ze zo van de rol had genoten. ‘We zijn in positie en de bijeenkomst zou over drieëntwintig minuten moeten beginnen,’ zei ze, nu ze weer de leiding nam. ‘Dat betekent ogen en oren open. Dit is geen alledaagse opdracht.’

‘En daarmee bedoel je dat we moeten uitkijken naar zombies?’ reageerde Rio.

Er werd gegrinnikt via de radio.

‘Niet alleen zombies,’ antwoordde Kat. ‘Ik neem genoeg met lijkenpikkers, vampiers, of andere ondoode wezens die je tegenkomt. Het kan van alles zijn.’

En dat was het probleem van de missie. Ze wisten niet echt waarnaar ze op zoek waren.

Vijf dagen geleden had M16 een deel van een bericht onderschept dat was uitgewisseld tussen misdaadorganisaties in Kazachstan en Turkije dat ging over een aanval die op deze dag op het San Marcoplein uitgevoerd zou worden door... *de levende doden*.

Dat was letterlijk wat er had gestaan.

Britse analisten zouden er waarschijnlijk niet veel aandacht aan hebben besteed als de demonstratie niet

plaatsvond op hetzelfde moment dat er wereldleiders in Venetië aanwezig waren vanwege de klimaatconferentie van de Verenigde Naties, die werd gehouden op het eiland San Giorgio Maggiore aan de andere kant van het Giudeccakanaal.

De bedreiging klonk als een grap, maar kon niet genegeerd worden. ‘De levende doden?’ had Moeder gevraagd toen het team de opdracht kreeg toegewezen van zijn baas. ‘Echt waar? Wat betekent dat nou weer?’

‘Er zijn verschillende mogelijkheden,’ antwoordde Tru, een van de weinige hooggeplaatste agenten bij de geheime dienst die wisten van het bestaan van de Wereldspionnen. ‘Het is een code, of een bericht dat in de vertaling van het Kazachs naar het Turks naar het Engels is vervormd, of het eerste teken van de zombie-apocalyps. Wat het ook is, we hebben iemand nodig die daar een oogje in het zeil houdt.’

Er waren twee redenen dat de Wereldspionnen waren gekozen om die ‘iemand’ te zijn. Ten eerste omdat de bijeenkomst was gesponsord voor en door jonge mensen en zij zich er daarom makkelijk tussen konden voegen. Ten tweede omdat de officiële dekmantel van het team was dat ze allemaal beursstudenten waren van het Klimaatinstituut van Aisling voor Meteorologisch Projectonderzoek, een weerstation in Schotland dat in werkelijkheid het hoofdkwartier was van een geheime M16-operatie. Het KAMP, zoals het bekendstond, was actief in het bewustmaken van klimaatverandering, wat de reden was dat Monty en Rio backstage bij de sprekers konden zijn.

‘*Você está nervosa?*’ vroeg Rio aan Beatriz Santos, de

zestienjarige activist die de hoofdspreker was bij de bijeenkomst.

Ze glimlachte, aangenaam verrast om iemand haar moedertaal te horen spreken. *'Um pouco,'* antwoordde ze, toegevend dat ze een beetje nerveus was. *'Você é brasileiro?'*

'Eu sou carioca,' antwoordde hij, wat betekende dat hij uit Rio de Janeiro kwam.

Hij ogen lichtten op en ze straalde. *'Eu também sou.'* zei ze. Ik ook.

Hoewel Kat de alfa was, had Rio de belangrijkste opdracht. Hij moest aanpappen met Beatriz en haar bewaken, aangezien het het waarschijnlijkst was dat zij het doelwit van een aanval zou zijn. Voor hem was het een enorme eer, niet alleen omdat hij zelden zo'n belangrijke verantwoordelijkheid kreeg, maar ook omdat hij een grote fan van haar was. Hij had moeite om zijn bewondering voor haar te onderdrukken terwijl ze kletsten. 'Rafael,' zei hij, zichzelf voorstellend met zijn covernaam. 'Maar noem me maar Rafa.'

'Ik ben Beatriz,' reageerde ze.

Hij lachte. 'Ja, volgens mij heb ik dat ergens gehoord.' Het 'Be-a-triz! Be-a-triz!' dat de menigte scandeerde weergalmde door de stad, en ze grimaste opgelaten. 'Het moet wel een ongelooflijk gevoel zijn,' zei hij. 'Dat mensen je naam zo roepen.'

'Het is goed voor onze missie,' reageerde ze. 'Maar ik hou niet van de aandacht.'

'Niet?' vroeg hij verbaasd. 'Dat is jammer, want die krijg je echt heel veel.'

Binnen iets meer dan twee jaar was Beatriz van een

onbekende betrokken tiener veranderd in een wereldberoemde milieuactivist. Wat was begonnen als een eenpersoonsdemonstratie voor het Braziliaanse Nationaal Congres was uitgegroeid tot een wereldwijde organisatie met leden in zevenennegentig landen. Officieel was ze de voorzitter van de Internationale Studentenunie ter Bescherming van Regenwouden, maar onder haar enthousiaste volgelingen was ze gewoon bekend als hun bijenkoningin Bea, wat de reden was dat ze zichzelf de Zwerm noemden.

‘Maar,’ ging Rio verder, ‘je zou niet nerveus hoeven zijn om te praten voor een menigte die zo dol op je is.’

‘Ik maak me geen zorgen over de speech op het plein,’ zei ze. ‘Maar aan de andere kant van het water zijn mensen die niet zo dol op me zijn. Het is belangrijk dat ik geen fouten maak die hun een excuus kunnen geven om te negeren wat ik te zeggen heb.’

Na haar speech zou Beatriz het vijf minuten durende boottochtje over de lagune maken naar San Giorgio Maggiore waar ze het woord kon richten tot de wereldleiders bij de VN-conferentie. Dat zou een intimiderend publiek zijn met onder anderen de president van de VS en de Britse premier. ‘Hoe blijf je rustig als je je tot zo’n groep mensen moet richten?’ vroeg Rio.

‘Ik denk aan de bijen,’ zei Beatriz.

‘De mensen die zich verkleden en je naam roepen?’

‘Nee,’ antwoordde ze. ‘De bijen die een derde van het voedsel dat we eten bevruchten. Zij zijn essentieel om de wereld van eten te voorzien. Aan hen denken helpt me herinneren dat je ook als je heel klein bent heel belangrijk kunt zijn.’

Rio beloonde haar met zijn charmante glimlach en zei: *'Você vai fazer fantástico.'* Je zult het geweldig doen.

Ze hief haar beide handen met gekruiste vingers.

Ondertussen bleef het plein vollopen met mensen. 'Voor het geval dat het ongelooflijk harde zoemen het nog niet had verraden, de Zwerm is zojuist aangekomen bij toegangshek nummer één,' liet Sydney de anderen weten.

Er waren omheiningen opgesteld zodat iedereen die het plein opging langs een aantal metaaldetectoren en magnetometers moest, en werd gefouilleerd door agenten in zwarte jacks met POLIZIA op de rug.

'En ik zie onze eigen bezige bijtjes,' voegde Sydney toe zodra ze Parijs en Caïro het gebied zag binnengaan. 'Bijtje Een en Bijtje Twee.'

'Zorg ervoor dat je van allebei een foto neemt,' zei Kat.

'Voor het missieverslag?' vroeg Brooklyn.

'Nee, voor toekomstige chantagemogelijkheden.'

'Wat is Kat toch geweldig,' zei Sydney terwijl ze een paar foto's nam. 'Denkt altijd vooruit.'

'Jullie zijn hilarisch allemaal,' reageerde Parijs. 'In vergelijking met de anderen denk ik trouwens dat we er best goed uitzien.'

'Blijf jezelf dat voorhouden,' zei Sydney. 'Maar je bent misschien nog wazig van onze missie in Egypte.'

'Waarom zeg je dat?' vroeg Parijs in de war.

'Omdat je denk ik nog woestijnzand in je ogen hebt,' zei ze grappend, wat nog meer gelach veroorzaakte via de radio.

'Daar liep je met open ogen in,' zei Rio.

‘Oké, zo is het wel genoeg,’ zei Monty, die met ze mee lachte. ‘Ontspannen zijn is goed, maar deze missie is belangrijk. We moeten ons concentreren.’ Monty was de andere volwassene van het team. Zij was de directeur van het KAMP en bevond zich backstage bij de ouders en adviseurs die de sprekers vergezelden.

‘Even zonder gekheid, ik vraag me af of niet meer van ons zich hadden moeten verkleden,’ zei Brooklyn. ‘Dan hadden we er beter tussen gepast.’

‘Hoezo?’ vroeg Monty.

‘Zo veel mensen dragen kostuums,’ antwoordde ze. ‘Naast alle bijen zijn er mensen verkleed als bedreigde diersoorten, milieusuperhelden en zelfs een paar met giga papier-machéhoofden van de wereldleiders. Het lijkt wel Halloween bij toegangshek twee. Op dit moment probeert de politie te bedenken hoe ze moeten omgaan met twee enge vogelmensen die een megawereldbol voor zich uit duwen.’

‘Wat is het probleem ermee?’ vroeg Sydney.

‘Die bol past niet tussen de metaaldetectoren door,’ antwoordde ze.

‘Wat moet ik me voorstellen bij enge vogelmensen?’ vroeg Caïro.

‘Ze dragen een zwarte mantel, zwarte hoed, motorlaarzen en een wit masker met grote ronde ogen en een lange snavel.’

‘Dat zijn geen vogelmensen,’ zei Parijs. ‘Dat zijn pestmeesters.’

‘Wat?’ vroeg Brooklyn.

‘In de middeleeuwen droegen artsen zo’n kostuum wanneer ze patiënten behandelden die leden aan de

pest,' zei Parijs. 'Ze propten de snavel vol met kruiden en bloemen tegen de stank, die volgens hen de ziekte overbracht.'

'Het zijn misschien geen vogels, maar ze zijn wel supereng,' reageerde Brooklyn.

'Dat vonden de mensen in de middeleeuwen ook,' vertelde Parijs. 'Ze raakten in paniek wanneer ze een van die artsen in hun wijk zagen, want dat betekende dat iemand in de buurt de pest had en zeker dood zou gaan. Het was een soort echte Magere Hein.'

Het was even stil en toen zei Kat: 'De levende doden!'

Ga mee naar de stad die nooit slaapt!

De Wereldspionnen zijn op missie gestuurd om de jonge klimaatactiviste Beatriz te bewaken, omdat ze mogelijk doelwit is van een aanslag. Het wordt een spannend avontuur in, rondom en ónder een van de grootste steden ter wereld: New York. Zal het Rio en de rest op tijd lukken om te achterhalen wie het op Beatriz gemunt heeft?

TOP SECRET

Missie New York is het vijfde deel in de superspannende detectiveserie Wereldspionnen van James Ponti, voor lezers vanaf 10 jaar.

 uitgeverijdefontein.nl

  [uitgeverijdefontein](https://www.instagram.com/uitgeverijdefontein)

 UITGEVERIJ
De Fontein

9 789026 171710 >